

Fernando Monge

Al voltant de 1897 Brighton, platja de moda situada a Sussex, costa sud d'Anglaterra, reuneix un grup de cineastes pioners britànics.

A pesar de no constituir una escola pròpiament, realitzen importants aportacions al llenguatge filmic que preludien el naixement d'una narrativa específicament cinematogràfica. Hi cal destacar George Albert Smith, Alfred Esme Collings i James Williamson, G. A. Smith inventa la tècnica del muntatge de plans dins d'una mateixa escena, al seu film *Grandma's reading glass* (1900) la utilitza per primera vegada tallant objectes en primers plans, en el transcurs d'una acció que d'una altra manera passarien desapercebuts i no com a recurs expressiu o dramàtic. Una altra de les seves troballes (*Santa Claus*, 1898) consisteix a inserir una segona escena (en forma de vinyeta incrustada) en el transcurs de la principal, amb la finalitat de mostrar somnis o pensaments dels personatges.

La càmera de Williamson abandona l'estaticitat típica de Méliès per adoptar punts de vista molt variats, fins i tot arriba a fer alguns *travellings*. Una de les seves *actualitats reconstruïdes*: *Attack on a Chinese Mission Station* (1900), marca una de les fites de la incipient narrativa cinematogràfica a causa de l'ús, revolucionari aleshores, de l'alternança d'escenaris com a recurs dramàtic. Aquesta tècnica s'utilitzarà posteriorment, amb gran profusió als *westerns* del cine americà i al cine d'acció en general. A *Stop Thief!* (1901) Williamson inaugura un element típic del cine d'acció: la persecució.

Alfred Collings desenvolupa aquesta darrera tècnica i arriba a convertir-se en un mestre de les persecucions còmiques. A *Marriage by motor* (1903) roda un travelling de dos cotxes que es persegueixen alternant el punt de vista entre tots dos vehicles.

Dos elements resumeixen l'aportació de l'Escola de Brighton al desenvolupament del llenguatge filmic: la mobilitat de la càmera i l'aparició d'un muntatge matusser com a conseqüència de la dinàmica pròpia dels temes que tracten.

Mentrestant, a França, el realitzador de la Pathé Frères, Ferdinand Zecca es dedica a estudiar acuradament les cintes de Méliès i del grup de Brighton. Al seu film *Un Idylle sous un tunnel* (1901) fa servir per primera vegada el trucatge mitjançant reserva. El mateix any roda *Histoire d'un crime*, l'estructura dramàtica del qual denota un perfeccionament notable del relat cinematogràfic.

La nova via narrativa oberta pels europeus la recull a Amèrica Edwin Stanton Porter que l'any 1900 treballava per l'Edison, una de les tres grans del cine americà de l'època amb la Biograph i la Vitagraph. A la seva pel·lícula, *Life of an American firemen* (1902), Porter demostrava el seu ofici com a narrador, construeix el seu relat mitjançant l'alternança d'accions paral·leles per crear enjòlit. Hi introdueix, també, un primer pla (una mà que fa sonar un timbre d'alarma d'incendi), tot i que encara amb un valor netament funcional. *The Great Train Robbery* (1903), del mateix autor, és un film més complex amb l'ús de panoràmiques, primers plans i escenes d'acció rodades en profunditat (personatges que s'allunyen o s'acosten a la càmera), a més d'incloure una alternança entre escenes d'acció que passen simultàniament. El film acaba amb un primer pla de l'actor George Barnes apuntant i disparant el seu revòlver cap al públic que deixa entreveure el potencial dramàtic de l'enquadrament curt. Amb Porter, el llenguatge cinematogràfic s'enriqueix de manera significativa. Uns anys després Griffith perfecciona i consolida les bases de l'escriptura del setè art, que passaran a ser l'herència del cine revolucionari rus. ♦

E. S. Porter